Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

18. oktoober 2018*

Apellatsioonkaebus – Dumping – Hiina Rahvavabariigist pärit või Malaisiast lähetatud rauast või terasest kinnitusdetailide import – Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) raames sõlmitud dumpinguvastase lepingu rikkumine – Sisse nõutud dumpinguvastaste tollimaksude kehtetuks tunnistamine – Tagasiulatuva mõju puudumine – ELTL artikli 263 neljas lõik – Isiklikult puudutatud isik – Halduse üldakt, mis ei vaja rakendusmeetmeid

Kohtuasjas C-145/17 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 21. märtsil 2017 esitatud apellatsioonkaebus,

Internacional de Productos Metálicos, SA, asukoht Vitoria-Gasteiz (Hispaania), esindajad: *abogado* C. Cañizares Pacheco, *abogado* E. Tejedor de la Fuente ja *abogado* A. Monreal Lasheras,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: J.-F. Brakeland, M. França ja G. Luengo,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: asepresident R. Silva de Lapuerta, esimese koja presidendi ülesannetes, kohtunikud J.-C. Bonichot, E. Regan, C. G. Fernlund ja S. Rodin (ettekandja),

kohtujurist: E. Tanchev,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

otsuse

1 Apellatsioonkaebuses palub Internacional de Productos Metálicos SA tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 25. jaanuari 2017. aasta kohtumääruse Internacional de Productos Metálicos *vs.* komisjon (T-217/16, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtumäärus“, EU:T:2017:37), millega see kohus jättis rahuldamata tema hagi nõudega tühistada artikkel 2 komisjoni 26. veebruari 2016. aasta rakendusmääruses (EL) 2016/278, millega tunnistatakse kehtetuks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes kehtestatud lõplik dumpinguvastane tollimaks, mida on laiendatud Malaisiast lähetatud teatavate rauast või terasest kinnitusdetailide impordile, olenemata sellest, kas need deklareeritakse Malaisiast pärinevatena või mitte (ELT 2016, L 52, lk 24, edaspidi „vaidlusalune määrus“).

Õiguslik raamistik

2 Nõukogu 22. detsembri 1994. aasta otsusega 94/800/EÜ, mis käsitleb Euroopa Ühenduse nimel sõlmitavaid tema pädevusse kuuluvaid küsimusi puudutavaid kokkuleppeid, mis saavutati mitmepoolsete kaubandusläbirääkimiste Uruguay voorus (1986–1994) (EÜT 1994, L 336, lk 1; ELT eriväljaanne 11/21, lk 80), kiitis Euroopa Liidu Nõukogu heaks Marrakechis 15. aprillil 1994 alla kirjutatud Maailma kaubandusorganisatsiooni (WTO) asutamislepingu ning selle lepingu lisades 1–3 olevad kokkulepped, mille hulgas on 1994. aasta üldine tolli- ja kaubanduskokkulepe (EÜT 1994, L 336, lk 11) ning üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe VI artikli rakendamise leping (EÜT 1994, L 336, lk 103, edaspidi „WTO dumpinguvastane leping“).

3 26. jaanuaril 2009 võttis nõukogu vastu määruse (EÜ) nr 91/2009, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes (ELT 2009, L 29, lk 1).

4 28. juulil 2011 võttis WTO vaidluste lahendamise organ (edaspidi „VLO“) vastu apellatsioonikogu aruande ja apellatsioonikogu aruandega muudetud vaekogu aruande juhtumi kohta „Euroopa Ühendused: lõplik dumpinguvastane meede teatavate Hiinast pärit rauast või terasest kinnitusdetailide kohta“ (WT/DS 397). Nimetatud aruannetes jõuti eelkõige järeldusele, et Euroopa Liit ei toiminud kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu teatavate artiklitega.

5 Pärast VLO seda otsust võttis nõukogu 4. oktoobril 2012 vastu rakendusmääruse (EL) nr 924/2012, millega muudetakse määrust nr 91/2009 (ELT 2012, L 275, lk 1), vähendades eeskätt viimati nimetatud määruses sätestatud dumpinguvastast tollimaksu.

6 Nõukogu 18. juuli 2011. aasta rakendusmäärusega (EL) nr 723/2011, millega laiendatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes määrusega (EÜ) nr 91/2009 kehtestatud lõplikku dumpinguvastast tollimaksu Malaisiast lähetatud teatavate rauast või terasest kinnitusdetailide impordile, olenemata sellest, kas need deklareeritakse Malaisiast pärinevatena või mitte (ELT 2011, L 194, lk 6), mida on muudetud nõukogu 25. juuli 2012. aasta rakendusmäärusega (EL) nr 693/2012 (ELT 2012, L 203, lk 23), laiendati dumpinguvastaseid meetmeid Malaisiast lähetatud teatavate rauast või terasest kinnitusdetailide impordile, olenemata sellest, kas need deklareeritakse Malaisiast pärinevatena või mitte.

7 Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51), artikli 11 lõike 2 alusel toimunud meetme aegumise läbivaatamise järel võttis Euroopa Komisjon 26. märtsil 2015 vastu rakendusmääruse (EL) 2015/519, millega pärast määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõike 2 kohast aegumise läbivaatamist kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks, mida laiendatakse Malaisiast lähetatud teatavate rauast või terasest kinnitusdetailide impordile, olenemata sellest, kas need

deklareeritakse Malaisiast pärinevana või mitte (ELT 2015, L 82, lk 78), millega ta jättis täiendavaks viieaastaseks perioodiks kehtima dumpinguvastase tollimaksu, mis oli kehtestatud määrusega nr 91/2009 ja mida oli muudetud rakendusmäärusega nr 924/2012.

8 VLO võttis oma 12. veebruari 2016. aasta otsusega vastu uued aruanded, milles järeldati, et liidu poolt määrusega nr 924/2012 võetud meetmed ei ole kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu teatavate sätetega.

Vaidluse taust ja vaidlusalune määrus

9 Internacional de Productos Metálicos on Hispaania õiguse alusel asutatud äriühing, kelle peamine tegevus on rauast või terasest kinnitusdetailide importimine selle riigi territooriumile ja nende kaupade seal tarnimine.

10 Määruse nr 91/2009 ja rakendusmääruse nr 924/2012 alusel kohustas Hispaania maksuamet apellanti tasuma tollimaksu, dumpinguvastase tollimaksu ja käibemaksu, millele lisandus intress, summas 672 934,20 eurot.

11 Apellant on neid maksud osaliselt Hispaania kohtutes vaidlustanud.

12 Tuginedes Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2015. aasta määrusele (EL) 2015/476 meetmete kohta, mida liit võib võtta pärast WTO vaidluste lahendamise organi aruannet dumpingu- ja subsiidiumivastaste meetmete kohta (ELT 2015, L 83, lk 6), võttis komisjon 26. veebruaril 2016 vastu vaidlusaluse määruse.

13 Vaidlusaluse määruse artikliga 1 tunnistati kehtetuks dumpinguvastane tollimaks, mis oli kehtestatud määrusega nr 91/2009, muudetud rakendusmäärusega nr 924/2012 ja jäetud kehtima rakendusmäärusega 2015/519.

14 Vaidlusaluse määruse artikli 2 kohaselt jõustub selle määruse artiklis 1 osutatud dumpinguvastase tollimaksu kehtetuks tunnistamine selle määruse jõustumise kuupäeval vastavalt sama määruse artiklis 3 sätestatule ning selle alusel ei saa hüvitada enne kõnealust kuupäeva sisse nõutud tollimaksu.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtumäärus

15 Apellant esitas Üldkohtu kantseleisse 10. mail 2016 hagi vaidlusaluse määruse peale esiteks nõudega tühistada selle määruse artikkel 2 ja teiseks nõudega tunnistada otsesõnu nimetatud määruse artikli 1 tagajärgede tagasiulatuvat kohaldamist.

16 Pärast seda, kui Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtumääruse punktis 21 tagasi teise nõude, kuna see oli ilmselgelt vastuvõetamatu, otsustas Üldkohus seejärel komisjoni esitatud asja läbivaatamist takistava asjaolu üle, mille kohaselt hagi on vastuvõetamatu, arvestades ELTL artikli 263 neljandast lõigust tulenevaid vastuvõetavuse tingimusi.

17 Selle tarvis analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktides 26–33, kas vaidlusalune määrus puudutas apellanti isiklikult nimetatud sätte tähenduses.

18 Leides eelkõige, et see määrus mõjutas apellanti üksnes tema kui dumpinguvastaste meetmete esemeks olevate toodete importija objektiivse olukorra tõttu, võtmata arvesse tema individuaalset olukorda, siis otsustas Üldkohus, et nimetatud määrus ei mõjuta apellanti individuaalselt.

19 Teiseks analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktides 34–37 vaidlusaluse määruse rakendusmeetmete olemasolu.

20 Eelkõige seetõttu, et liidu õigusega kehtestatud tollisüsteemis oli ette nähtud, et dumpinguvastaste tollimaksude kogumine toimub liikmesriigi ametiasutuste võetud meetmete alusel, ja et nende meetmete peale kaebamine toimub nagu siinses asjas liikmesriigi tasandil, leidis Üldkohus, et vaidlusalune määrus sisaldas rakendusmeetmeid ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses [Edaspidi kasutatakse ELTL artikli 263 kontekstis teiste keeleversioonide põhjal läbivalt sõna „sisaldama“ asemel sõna „vajama“].

21 Seega jättis Üldkohus hagi ilmselge vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

Poolte nõuded

22 Apellant palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtumäärus;

– saata asi tagasi Üldkohtusse, et viimane otsustaks vaidlusaluse määruse artiklis 2 kehtestatud ajalise piirangu üle, ja

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

23 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata, ja

– mõista kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

Esimene väide, et Üldkohus on õigusnormi rikkunud, kuna ta järeldas, et vaidlusalune määrus ei puuduta hagejat individuaalselt

Poolte argumendid

24 Esimeses väites heidab apellant Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist järeldusega, et vaidlusalune määrus ei puuduta apellanti isiklikult ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

25 Sellega seoses väidab apellant, et Euroopa Kohtu praktikast nähtub, et kui määrus puudutab kindlat isikute gruppi, võib see määrus neid isikuid isiklikult puudutada selliste asjaolude tõttu, mis leidsid aset enne määruse vastuvõtmist.

26 Apellant leiab, et ehkki Üldkohus järeldas vaidlustatud kohtumääruse punktis 30, et vaidlusalune määrus puudutas teda dumpinguvastaste meetmete esemeks olevate toodete importija objektiivse olukorra tõttu, võtmata arvesse tema individuaalset olukorda, siis asjaolu, et ta on sel viisil puudutatud, hõlmab tingimata vaikimisi ka asjaolu, et ta on isiklikult puudutatud.

27 Siinses asjas on tingimus, et isik peab olema isiklikult puudutatud, täidetud seetõttu, et kõnealused dumpinguvastased meetmed ei mõjuta kõiki importijaid, vaid üksnes neid, kes impordivad neid detaile, mis on otsesõnu kindlaks määratud määruses nr 91/2009 ja mis on pärit kindlast riigist, st Hiinast või Malaisiast.

28 Seetõttu, kui kõnealuse dumpinguvastase tollimaksu kehtetuks tunnistamine mõjutas apellanti objektiivselt, siis sama kindlalt mõjutas see teda ka isiklikult, võttes arvesse temale kui Hiinast või Malaisiast pärit teatud toodete importijale omaseid tunnuseid.

29 Lisaks vaidleb apellant vastu vaidlustatud kohtumääruse punktis 31 esitatud Üldkohtu järeldusele, et vaidlusaluse määruse vaidlustatud sätte endaga ei muudetud ühtegi enne selle määruse vastuvõtmist talle tekkinud õigust.

30 Kohtupraktika, millele Üldkohus sellega seoses tugines, ei ole ülekantav olukorrale, mille puhul kohustused on kehtetuks tunnistatud. Nimelt ei saa isik olla isiklikult mõjutatud, kui vaidlustatud sätte või aktiga muudetakse õigust või kohustust, mis apellandil oli tekkinud enne vaidlusaluse määruse vastuvõtmist.

31 Komisjon leiab, et esimene väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

32 Kõigepealt tuleb meenutada, et füüsilise või juriidilise isiku poolt ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel niisuguse akti peale esitatud hagi vastuvõetavus, mille adressaat ta ei ole, eeldab, et isikul on hagi esitamise õigus, mis esineb kahel juhul. Esiteks võib niisuguse hagi esitada tingimusel, et see akt puudutab isikut otseselt ja isiklikult. Teiseks võib isik esitada hagi halduse üldakti peale, mis ei vaja rakendusmeetmeid, kui see akt puudutab teda otseselt (vt eelkõige 17. septembri 2015. aasta kohtuotsus Mory jt *vs.* komisjon, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punktid 59 ja 91; ning 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punkt 39).

33 Esimeses väites seab apellant kahtluse alla selle, kuidas Üldkohus esimese olukorra eritlemise käigus analüüsis vaidlustatud kohtumääruse punktides 26–33 tingimust, et apellant peab olema isiklikult puudutatud ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

34 Sellega seoses tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt puudutab otsus teisi isikuid peale otsuse adressaatide isiklikult vaid siis, kui see akt mõjutab neid mingi neile omase tunnuse või neid iseloomustava faktilise olukorra tõttu, mis neid kõigist teistest isikutest eristab ning seega individualiseerib neid sarnaselt otsuse adressaadiga (3. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* parlament ja nõukogu, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punkt 72, ja 28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus T & L Sugars ja Sidul Açúcares *vs.* komisjon, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punkt 63).

35 Nagu märkis Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktis 28, nähtub väljakujunenud kohtupraktikast ühtlasi, et võimalus vaidlusaluse meetme vastuvõtmisel enam-vähem täpselt määratleda õigussubjektide arvu ja isegi neid isikuid, kellele meedet kohaldatakse, ei tähenda mingil moel, et meede neid subjekte isiklikult puudutab, kui seda kohaldatakse vaidlusaluse aktiga määratletud õiguslikult või faktiliselt objektiivse olukorra alusel (19. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Telefónica *vs.* komisjon, C-274/12 P, EU:C:2013:852, punkt 47, ja 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punkt 88).

36 Ehkki Üldkohus märkis vaidlustatud kohtumääruse punktis 29, et kui akt puudutab isikute rühma, kes olid selle akti vastuvõtmise hetkel identifitseeritud või identifitseeritavad rühma liikmetele omaste kriteeriumide põhjal, võib see akt neid isikud siiski isiklikult puudutada, kuna nad kuuluvad

majandustegevuses osalejate piiratud ringi, ning see võib nii olla eeskätt siis, kui otsusega muudetakse õigusi, mis eraõiguslikul isikul on tekkinud enne otsuse vastuvõtmist (vt selle kohta 13. märtsi 2008. aasta otsus kohtuasjas komisjon *vs.* Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, punktid 71 ja 72, ning 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsus Stichting Woonpunkt jt *vs.* komisjon, C-132/12 P, EU:C:2014:100, punkt 59), need tingimused aga ei ole siinses asjas täidetud.

37 Nimelt, kuivõrd apellant väidab esiteks, et teatud dumpinguvastased tollimaksud, mis vaidlusaluse määrusega kehtetuks tunnistati, mõjutavad üksnes nendes meetmetes konkreetselt nimetatud toodete importijaid, siis ta üksnes kinnitab vaidlustatud kohtumääruse punktis 30 esitatud järeldust, et see määrus mõjutab teda ainult selle objektiivse omaduse tõttu, et ta on kõnealuste dumpinguvastaste meetmete esemeks olevate toodete importija, võtmata arvesse tema individuaalset olukorda.

38 Arvestades väljakujunenud kohtupraktikat, mis käsitleb isikliku puutumuse tingimust, nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktides 34–36, ei saa eelkõige ilmselgelt väita, et selline tingimus on täidetud siis, kui mõjutatakse objektiivset olukorda.

39 Kuna apellant vaidlustab teiseks Üldkohtu järelduse, mis on tehtud vaidlustatud kohtumääruse punktis 31 ja mille kohaselt vaidlusaluse määruse vaidlustatud säte ei mõjutanud ühtegi õigust, mis apellandil oli tekkinud enne selle vastuvõtmist, siis tuleb märkida, et ta ei ole esitanud ühtegi argumenti, mis võiks nimetatud järeldust kõigutada.

40 Nimelt ei saa asjaolu, et isiku suhtes kohalduvad dumpinguvastased meetmed, nagu need, mis tunnistati vaidlusaluse määrusega kehtetuks, õiguspäraselt lugeda „tekkinud õiguseks“ käesoleva kohtuotsuse punktis 36 esitatud kohtupraktika tähenduses.

41 Sellest tuleneb, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta sedastas eelkõige vaidlustatud kohtumääruse punktis 33, et vaidlusalune määrus ei puudutanud apellanti isiklikult ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

42 Järelikult tuleb esimene väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide, et Üldkohus on õigusnormi rikkunud, kuna ta järeldas, et vaidlusalune määrus vajas rakendusmeetmeid

Poolte argumendid

43 Teises väites heidab apellant Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist sellega, et ta eelkõige vaidlustatud kohtumääruse punktides 36 ja 37 järeldas, et vaidlusalune määrus vajas rakendusmeetmeid ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

44 Sellega seoses väidab apellant, et Üldkohus on ekslikult järeldanud, et talle saadetud maksunõuded kujutasid endast vaidlusaluse määruse rakendusmeedet. Nimelt oli Hispaania maksuamet koostanud need maksunõuded määruse nr 91/2009 alusel, mitte vaidlusaluse määruse alusel, millega oli kehtetuks tunnistanud esimesena viidatud määrusega kehtestatud dumpinguvastased tollimaksud.

45 Apellandi sõnul tuleb neid kahte määrust selgelt eristada. Mis puudutab vaidlusaluse määruse artiklit 2, siis see säte on autonoomne norm, mis ei vaja ühtegi rakendusakti, et sellel saaks tekkida õiguslikud tagajärjed alates selle jõustumise kuupäevast, kuna nimetatud sättega tunnistatakse kõnealused dumpinguvastased tollimaksud kehtetuks. Niisiis pannakse vaidlusaluse määrusega Hispaania maksuametile üksnes kohustus mitte võtta ühtegi meedet, mille eesmärk on neid dumpinguvastaseid tollimakse sisse nõuda.

46 Sellest tuleneb, et tühistamishagi esitamine Üldkohtule oli ainus viis vaidlusaluse määruse artikli 2 vaidlustamiseks.

47 Apellant järeldab, et kuna teda pealegi otseselt mõjutab see, et selle sätte mõju on ajaliselt piiratud, ja kuna selle elluviimiseks ei ole vaja ühtegi rakendusmeedet, siis oleks Üldkohus pidanud tunnistama tema hagi vastuvõetavaks.

48 Komisjon vaidleb apellandi argumentidele vastu ja palub teise väite tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

49 Hindamaks küsimust, kas Üldkohus on – nagu apellant oma teises väites märkis –õigusnormi rikkunud, kui ta järeldas vaidlustatud kohtumääruse punktides 34–38, et vaidlusalune määrus vajab rakendusmeetmeid ELTL artikli 263 neljanda lõigu viimase lauseosa tähenduses, tuleb märkida, nagu Üldkohus ka õigesti nimetatud kohtumääruse punktis 34 esile tõstis, et selles sättes esinevat väljendit „[ei vaja] rakendusmeetmeid“ tuleb tõlgendada nimetatud sätte eesmärgi alusel, milleks on – nagu nähtub selle ettevalmistavatest materjalidest – selle vältimine, et üksikisikut kohustatakse õigust rikkuma selleks, et ta saaks kohtusse pöörduda. Kui aga halduse üldakt mõjutab otseselt füüsilise või juriidilise isiku õiguslikku olukorda, vajamata selleks rakendusmeetmeid, võib isik jääda tõhusast kohtulikust kaitsest ilma, kui tal puudub võimalus esitada hagi liidu kohtule, et vaidlustada halduse üldakti õiguspärasust. Nimelt võib rakendusmeetmete puudumise korral füüsiline või juriidiline isik, ehkki asjaomane akt puudutab teda otseselt, saavutada akti kohtuliku kontrollimise alles siis, kui ta on rikkunud akti sätteid ja viitab nende õigusvastasusele tema suhtes liikmesriigi kohtus algatatud menetlustes (28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus T & L Sugars ja Sidul Açúcares *vs.* komisjon, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punkt 29, ja 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punkt 42).

50 Seevastu juhul, kui halduse üldakt vajab rakendusmeetmeid, on liidu õiguskorra nõuete järgimise kohtulik kontroll tagatud sõltumata sellest, kas need meetmed kehtestab liit või liikmesriigid. Füüsilised või juriidilised isikud, kes ei saa ELTL artikli 263 neljandas lõigus ette nähtud vastuvõetavuse tingimustest tulenevalt vaidlustada otse liidu kohtus liidu halduse üldakti, on nende suhtes nimetatud akti kohaldamise eest kaitstud võimalusega vaidlustada selle akti rakendusmeetmed (28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus T & L Sugars ja Sidul Açúcares *vs.* komisjon, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punkt 30, ja 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punkt 43).

51 Kui sellise akti rakendamine kuulub liidu institutsioonide, organite või asutuste pädevusse, võivad füüsilised või juriidilised isikud esitada ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud tingimustel nende rakendusaktide peale hagi otse liidu kohtutele ning võivad hagi põhjendamisel ELTL artikli 277 kohaselt viidata asjaomase alusakti õigusvastasusele. Kui sellise akti rakendamine kuulub liikmesriikide pädevusse, võivad isikud viidata asjaomase alusakti kehtetusele liikmesriikide kohtus ning paluda viimasel pöörduda ELTL artikli 267 alusel Euroopa Kohtu poole eelotsuse küsimustega (28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus T & L Sugars ja Sidul Açúcares *vs.* komisjon, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punkt 31, ja 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punkt 44).

52 Nagu Euroopa Kohus on juba otsustanud, tuleb selleks, et hinnata, kas halduse üldakt vajab rakendusmeetmeid, lähtuda sellise isiku olukorrast, kes tugineb õigusele esitada hagi ELTL artikli 263 neljanda lõigu viimase lauseosa alusel. Seega ei ole oluline, kas kõnealune akt vajab rakendusmeetmeid teiste õigussubjektide suhtes (28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus T & L Sugars ja Sidul Açúcares *vs.* komisjon, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punkt 32, ja 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punkt 45).

53 Lisaks tuleb selle hinnangu andmisel juhinduda üksnes hagi esemest ja juhul, kui hageja palub akti tühistada vaid osaliselt, tuleb olenevalt olukorrast arvesse võtta üksnes rakendusmeetmeid, mida see osa aktist võib vajada (10. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Kyocera Mita Europe *vs.* komisjon, C-553/14 P, ei avaldata, EU:C:2015:805, punkt 45, ja 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punkt 46).

54 Lisaks ei oma sellega seoses tähtsust, kas kõnealused meetmed on mehaanilist laadi või mitte (28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus T & L Sugars ja Sidul Açúcares *vs.* komisjon, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punktid 41 ja 42, ning 10. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Kyocera Mita Europe *vs.* komisjon, C-553/14 P, ei avaldata, EU:C:2015:805, punkt 46).

55 Siinses asjas tuleb märkida, et hagiga paluti tühistada vaidlusaluse määruse artikkel 2, kuna selles sättes on täpsustatud, et sama määruse artiklis 1 märgitud dumpinguvastaste tollimaksude kehtetuks tunnistamine (st nende tollimaksude, mis olid kehtestatud määrusega nr 91/2009, muudetud rakendusmäärusega nr 924/2012 ja jäetud kehtima rakendusmäärusega 2015/519) jõustub vaidlusaluse määruse jõustumise kuupäeval ja et selle alusel ei saa hüvitada enne kõnealust kuupäeva sisse nõutud tollimaksu.

56 Kuna apellant väidab, et see säte ei vaja ühtegi rakendusakti, et sellel oleks õiguslikud tagajärjed, kuna sellega pelgalt tunnistatakse kehtetuks kõnealused dumpinguvastased tollimaksud, siis tuleb märkida, et asjaolu, et liidu halduse üldakt vajab ELTL artikli 263 neljanda lõigu viimase lauseosa tähenduses rakendusmeetmeid, mistõttu teatud õiguslikud tagajärjed realiseeruvad üksnes nende meetmete kaudu, ei välista siiski, et selle aktiga tekitatakse füüsilise või juriidilise isiku õiguslikule olukorrale muid õiguslikke tagajärgi, mis ei sõltu rakendusmeetmete võtmisest (13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus European Union Copper Task Force *vs.* komisjon, C-384/16 P, EU:C:2018:176, punkt 45).

57 Ehkki käesolevas asjas ei ole vaidlust selles, et vaidlusaluse määrusega dumpinguvastaste tollimaksude kehtetuks tunnistamine ei sõltu iseenesest rakendusmeetmete vastuvõtmisest eesmärgiga need tollimaksud kaotada (nagu väitis ka hageja), ei ole siiski kahtlust, et selle määruse artikkel 2, eelkõige kuna sellega sätestatakse nende tollimaksude kehtetuks muutumine alates määruse jõustumise kuupäevast ning välistatakse mis tahes tagasiulatuv mõju, saab materialiseeruda apellandi suhtes nende liikmesriigi poolt võetud aktide kaudu, millega kõnealuseid dumpinguvastaseid tollimakse enne seda kuupäeva sisse nõuti.

58 Nimelt võib ainult seetõttu, et liikmesriigi ametiasutused nõudsid apellandilt eelkõige määruse nr 91/2009 alusel dumpinguvastase tollimaksu tasumist, teha järelduse, et tema õiguslikku olukorda võib mõjutada vaidlusaluse määruse artikli 2 toime seoses nende tollimaksude kehtetuks tunnistamise kuupäevaga, ja eelkõige asjaolu, et sellel kehtetuks tunnistamisel puudub – väidetavalt õigusvastaselt – tagasiulatuv mõju.

59 Kuivõrd apellant väidab selles kontekstis, et liikmesriigi võetud meetmed kõnealuste dumpinguvastaste tollimaksude sissenõudmiseks, nagu siinses asjas talle Hispaania maksuameti poolt saadetud maksunõuded, võeti vastu neid dumpinguvastaseid tollimakse kehtestavate määruste alusel, mitte aga vaidlusaluse määruse alusel, siis tuleb märkida, et ELTL artikli 263 neljanda lõigu viimane lauseosa ei nõua, et selleks, et meedet saaks lugeda halduse üldakti rakendusmeetmeks, peab see akt olema kõnealuse meetme õiguslik alus. Sama meede võib olla nii selle akti rakendusmeede, mille sätted on meetme õiguslik alus, kui ka sellise eraldiseisva akti rakendusmeede, nagu käesoleval juhul vaidlusalune määrus, kui viimati nimetatud akti kõik õiguslikud tagajärjed või osa neist realiseeruvad apellandi suhtes üksnes selle meetme vahendusel (13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punkt 72).

60 Sellest tuleneb, et võttes arvesse juhtumi konkreetseid asjaolusid, võis Üldkohus vaidlusaluse määruse rakendusmeetmete olemasolu tuvastamiseks põhjendatult loetleda vaidlustatud kohtumääruse punktis 35 meetmed, mida võtavad vastu liikmesriigi ametiasutused liidu tollisüsteemi alusel, et koguda dumpinguvastaseid tollimakse, ja mida liikmesriigi kohtutes on võimalik vaidlustada, nõudes eelkõige alusetult kogutud dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmist.

61 Kui importija leiab niisiis selles kontekstis, et talle on kahju tekitatud määrusega, mida ta loeb õigusvastaseks, nagu siinses asjas vaidlusalune määrus, mis apellandi argumentide kohaselt peaks olema õiguslik alus, et maksta tagasi kõnealune dumpinguvastane tollimaks, mis nõuti sisse enne selle määruse jõustumist, siis võib ta sellele õigusvastasusele viidata liikmesriigi kohtus. Nimetatud kohus võib või koguni peab ELTL artiklis 267 ette nähtud tingimustel esitama Euroopa Kohtule kõnealuse määruse kehtivuse kohta küsimuse (vt selle kohta 14. juuni 2012. aasta kohtuotsus CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, punkt 33).

62 Eespool toodud kaalutlusi silmas pidades tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus järeldas õigusnormi rikkumata vaidlustatud kohtumääruse punktis 36, et vaidlusalune määrus vajab ELTL artikli 263 neljanda lõigu viimase lauseosa tähenduses rakendusmeetmeid.

63 Niisiis tuleb teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, et Üldkohus on ekslikult lükanud vastuvõetamatuse tõttu tagasi apellandi teise nõude

Poolte argumendid

64 Kolmandas väites heidab apellant Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist sellega, et ta lükkas vaidlustatud kohtumääruse punktides 20 ja 21 ilmselge vastuvõetamatuse tõttu tagasi apellandi teise nõude, et Üldkohus tunnistaks otsesõnu vaidlusaluse määruse artikli 1 tagasiulatuvat mõju.

65 Sellega seoses märgib apellant, et see tagasiulatuv mõju on vaidlusaluse määruse artikli 2 tühistamise taotluse paratamatu tagajärg, kuna nimetatud artikliga kehtestatakse ajaline piirang, mille põhjendatust on nimelt vaidlustatud. Teisisõnu tähendaks tühistamine viidatud tagasiulatuva mõju põhjendatust, nii et Üldkohtul on tõepoolest pädevus otsesõnu selle üle otsustada.

66 Komisjon vaidleb apellandi argumentidele vastu ja leiab, et kolmas väide tuleb tagasi lükata, kuna sellel puudub alus.

Euroopa Kohtu hinnang

67 Tuleb märkida, nagu Üldkohus põhjendatult mainis vaidlustatud kohtumääruse punktis 20, et ELTL artikli 263 alusel esitatud tühistamishagide raames peab Üldkohus üksnes kontrollima liidu institutsioonide aktide seaduslikkust ja vajaduse korral tühistama vaidlustatud akti. Niisiis ei ole tema pädevuses selle seaduslikkuse kontrolli raames anda õiguslikke hinnanguid või teha selliseid järeldusi, nagu tuvastus, mis puudutab vaidlusaluse määruse artikli 1 tagasiulatuva mõjuga kohaldamist, mida käsitles apellandi poolt Üldkohtus esitatud teine nõue (vt selle kohta 25. novembri 2008. aasta kohtumäärus TEA *vs.* komisjon, C-500/07 P, ei avaldata, EU:C:2008:651, punkt 33).

68 Sellest tuleneb, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta järeldas vaidlustatud kohtumääruse punktis 21, et see nõue on ilmselgelt vastuvõetamatu.

69 Kolmas väide tuleb seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

70 Kuna apellandi ühegi väitega ei saa nõustuda, tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

71 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab kohtukulude jaotamise Euroopa Kohus.

72 Kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna apellant on kohtuvaidluse kaotanud ja komisjon on palunud kohtukulud temalt välja mõista, siis tuleb käesoleva apellatsioonimenetlusega seonduvad kulud välja mõista apellandilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Internacional de Productos Metálicos, SA-lt.

Allkirjad